

Chris Ryan

VUURGEVECHT

Proloog

Rome, Italië. Midden december. 17.00 uur.

Het regende in de duisternis bij de Moschea di Roma, de enige moskee van Rome, maar buiten mocht dan een kille motregen vallen, binnen had Abdul-Qahhar het warm. Er waren daar veel mannen voor het avondgebed. Knielend in de richting van Mekka vulden ze het schitterende interieur van de moskee met hun lichaamswarmte en de geruststellende klanken van hun gebeden. En toen ze klaar waren met bidden, stonden ze op en gaven elkaar een hand. Glimlachend en wellevend stonden ze te praten onder de kolossale, rijkversierde, witte koepel van de moskee.

‘Ik nodig je uit thee bij ons te komen drinken,’ zei de man met wie Abdul-Qahhar in de afgelopen weken enkele interessante gesprekken had gevoerd.

‘Dank u,’ antwoordde Abdul-Qahhar, ‘maar ik denk dat ik vanavond gewoon naar huis ga. *Allahu Akbar.*’

De man haalde zijn schouders op, zij het vriendelijk. ‘*Allahu Akbar,*’ antwoordde hij op de traditionele manier, voordat hij zich glimlachend omdraaide naar een andere groep vrienden die dichtbij stond.

Abdul-Qahhar was nog niet lang in Rome. Toen hij daar pas was aangekomen, was hij een van de vele buitenlandse studenten op de universiteit geweest en kende hij bijna niemand, maar hij was meteen naar de moskee gegaan en was al gauw opgenomen in die gemeenschap. Gelijkgestemde mensen in een vreemd land.

Bidden was belangrijk voor Abdul-Qahhar. Het gaf hem nieuwe energie. Daarom vond hij het helemaal niet erg dat het regende toen hij de moskee uit kwam en de trap af ging. Het was niet ver lopen naar zijn

kamer, die hij had gekozen om dicht bij de moskee te zijn, en hij kwam daar algauw aan – nat, maar niet somber gestemd. Hij stak een sleutel in de deur van het appartementengebouw, maar die ging vanzelf open, want de oudere vrouw die twee verdiepingen onder hem woonde kwam net naar buiten.

‘*Buona sera,*’ zei hij met een glimlach. Hij deed zijn best om de onbekende woorden verstaanbaar uit te spreken.

De oude vrouw keek hem agressief aan en glipte hem voorbij, mompelend in zichzelf. Ze was nooit vriendelijk geweest, in elk geval niet tegen hem. Die houding kwam veel voor. Abdul-Qahhar mocht dan een modieuze Italiaanse spijkerbroek dragen, de denimstof kon de kleur van zijn huid niet verhullen, en er waren veel mensen, vooral in deze moeilijke tijden, die alleen naar de huidskleur keken. Dat maakte sommigen van zijn landgenoten kwaad, maar Abdul-Qahhar was niet iemand die zich kwaad maakte. Wees beleefd tegen iedereen; dat was zijn motto. Wees beleefd tegen iedereen, en ze komen er gauw genoeg achter dat ze niets van je te vrezen hebben.

‘*Buon Natale,*’ riep hij haar na. ‘Gelukkig kerstfeest.’ Natuurlijk had het kerstfeest geen enkele betekenis voor hem, maar hij wist hoe belangrijk het was, vooral voor de inwoners van Rome, die in de schaduw van het Vaticaan leefden. In deze tijd voor Kerstmis zag hij geen enkele reden om de Italianen die hij in zijn dagelijks leven tegenkwam niet met die kerstwens te begroeten. Meestal waren ze aangenaam verrast.

Maar de oude vrouw draaide zich niet om, en dus deed Abdul-Qahhar de deur achter zich dicht en ging hij de trap op. Hij drukte niet op de tijdschakelaar om het licht aan te doen, want hij wist dat die niet werkte. In plaats daarvan liet hij zijn hand over de houten leuning glijden en liep hij op de tast door het donker. Op de tweede verdieping hing een kooklicht; op de vijfde verdieping hoorde hij kerstmuziek uit de eeuwig spelende radio. Abdul-Qahhar had zijn kamer op de bovenste verdieping, en daar was het stil.

De kamer was spaarzaam gemeubileerd, maar hij had ook niet veel nodig. Een bed, een bureau, een boekenplank en een kookplaatje. Hij trok zijn natte kleren uit en legde ze op de enorme, oude radiator die de hele kamer verrassend goed verwarmde. Vervolgens liep hij naar zijn halflege kleerkast en haalde er een droge spijkerbroek en een

T-shirt uit. Hij vond het vreemd die westerse kleren te dragen in plaats van de comfortabeler *dishdash*, maar hij kon niet in dat Arabische kledingstuk – alles in één – door de straten van Rome lopen, en ook niet door een andere westerse stad, en hij wist dat hij aan deze andere kleding moest wennen. Hij maakte iets te eten klaar, ging met gekruiste benen op zijn bed zitten en verdiepte zich in zijn beduimelde, dierbare koran. Eigenlijk zou hij moeten studeren, maar soms hunkerde hij naar de troost die het heilige boek hem te bieden had, en dit was een van die momenten.

Terwijl zijn ogen van rechts naar links gingen en hij de poëzie van de tekst in zich opnam, verloor Abdul-Qahhar het besef van de tijd. Toen hij eindelijk op de wekker keek die op zijn nachtkastje stond, zag hij tot zijn verbazing dat het bijna middernacht was. Met tegenzin sloot hij het boek. Hij legde het op zijn kleine boekenplank en liep naar de wasbak om een glas water te nemen.

Hij bleef staan. Er was ergens een geluid. Het kwam van buiten. Maar hij zat boven in het gebouw, acht verdiepingen boven de grond. Het moest een vogel zijn geweest, of misschien de regen. Hij liep naar het raam, trok de gerafelde gordijnen opzij, maar zag alleen het dak van het appartementengebouw aan de overkant en de wolken die voor de zilverige halvemaan langstrokken. Hij trok de gordijnen weer dicht en zette het geluid uit zijn hoofd. Soms maakten de buizen vreemde geluiden in deze oude gebouwen, geluiden die je angst konden aanjagen in het holst van de nacht. Dat was het. De buizen. Hij liep naar de wasbak terug, draaide de kraan open, vulde zijn glas en dronk peinzend.

Abdul-Qahhar was op weg naar zijn bed toen er weer een geluid was. Hij keek vlug naar de deur. Het was van de gang gekomen, en ditmaal was er geen twijfel mogelijk: het was geen vogel, het was niet de regen en het klonk niet als de buizen. Het klonk alsof daar iemand was, daar op de gang voor zijn kamer.

Het was of het bloed verkilde in zijn aderen.

‘*Chi è?*’ riep hij. En omdat hij niet zeker was van zijn Italiaans, ging hij over op Engels, een taal die hij beter kende en die door meer mensen werd verstaan dan Arabisch, zijn moedertaal. ‘Wie is daar?’

Even was het stil, en toen kwamen ze met de plotselinge kracht van een donderslag van twee kanten op hem af.

De deur vloog open en Abdul-Qahhar had nog net tijd om drie mannen te zien. Ze waren in het zwart gekleed en droegen donkere bivakmutsen. Meteen nadat ze naar binnen waren gestormd, vloog het raam aan scherven en landden twee anderen dicht bij hem op de vloer. Alle vijf mannen hadden vervaarlijke wapens en die waren allemaal op hem gericht.

‘Liggen!’ schreeuwde een van hen met een gedempte Amerikaanse stem. ‘Op de vloer. Nú!’

Abdul-Qahhar kreeg een harde schop in zijn knieholte en zakte op de vloer.

‘Handen achter je rug,’ beval de Amerikaanse stem, terwijl de loop van een wapen tegen zijn hoofd werd gedrukt. Abdul-Qahhar deed wat hem gezegd werd, en toen zijn polsen ruw geboeid werden met wat als stroken plastic aanvoelde, verspreidde zich een warm, vochtig gevoel door de stof van zijn spijkerbroek.

‘Hij heeft in zijn broek gepist,’ zei een nuchtere stem, een Engelse stem ditmaal, een van de mannen die door het raam waren gekomen. Er klonk geen afkeer in door; het was alleen maar een zakelijke, klinische opmerking. In elk geval klonk hij niet verrast.

‘Doe hem een kap om,’ beval de Amerikaan, en meteen werd er een kap van ruwe stof over Abdul-Qahhars hoofd getrokken. De kap werd oncomfortabel vastgebonden om zijn hals. Hij kon nog net ademhalen.

Hij werd overeind getrokken en naar voren geduwd, de deuropening door en de trap af. Hij was te bang om een woord te zeggen. De mannen zwegen ook, en zo werd hij de ene na de andere trap af geleid, tot ze in de stromende regen stonden. Naast het tikken van de regendruppels op de grond hoorde hij een ander geluid. Het was de motor van een auto; iemand trapte op het gas. Abdul-Qahhar hoorde dat de portieren opengingen, en toen werd hij zonder plichtplegingen achterin gegooid. Toen zijn hoofd tegen de metalen vloer stootte, gaf hij een schreeuw in het Arabisch.

‘Hou je bek!’ zei een stem. De portieren klapten dicht en de auto zette zich met een schok in beweging.

De natte plek in zijn spijkerbroek voelde nu koud en klam aan, maar zijn hoofd was verhit. Hij haalde diep adem om tot bedaren te komen en grote teugen kostbare zuurstof te nemen. Hij zag de wapens van zijn ont-

voeders weer voor zich en voelde nog steeds het plekje op zijn hoofd waar de loop van het geweer tegenaan was gedrukt. Hij deed zijn ogen dicht in de duisternis van zijn kap en mompelde de gebeden die hij nog maar kort geleden in de moskee had opgezegd. *‘Allahu Akbar min kulli shay. Allahu Akbar min kulli shay.’* Maar midden in zijn privégebed stokte zijn stem, want iemand schopte met een zware schoen in zijn buik.

‘Stil!’ blafte een stem, en Abdul-Qahhar deed wat hem gezegd werd. Misschien zou hij gauw wakker worden, dacht hij; misschien zou hij dan op zijn bed liggen, in slaap gesukkeld bij de koran. Misschien zou er straks een eind aan de nachtmerrie komen.

In het donker had tijd geen betekenis. Abdul-Qahhar zou niet kunnen zeggen hoe lang het duurde voordat de auto tot stilstand kwam en hij naar buiten werd getrokken. Het regende niet meer, maar blijkbaar stond er ontzettend veel wind, en hij hoorde een hard mechanisch lawaai dat hij niet goed kon thuisbrengen.

‘Doe zijn kap af!’ schreeuwde een stem. De stof werd losgebonden en de kap werd ruw van zijn hoofd getrokken. Abdul-Qahhar kneept zijn ogen pijnlijk dicht tegen fel licht dat recht in zijn gezicht scheen. Maar toen hij ze geleidelijk opendeed, zag hij waar het lawaai en de wind vandaan kwamen: een enorme helikopter die klaarstond om op te stijgen.

Een van de mannen met bivakmutsen liep naar hem toe, zijn geweer op hem gericht. ‘We kunnen dit op twee manieren doen,’ schreeuwde hij boven het lawaai van de helikopter uit. ‘Je gaat rustig mee en stapt in de helikopter zonder je te verzetten. Of we doen het op de pijnlijke manier.’

Abdul-Qahhar voelde dat hij beefde. ‘Alsjeblieft,’ smeekte hij. ‘Ik heb vliegangst. Alsjeblieft, er is een vreselijke vergissing gemaakt. Ik weet niet wie jullie zijn of wat jullie denken dat ik heb gedaan, maar er is echt een heel grote vergis...’

Hij werd onderbroken doordat hij hard met de kolf van het geweer in zijn buik werd geslagen. Hij klapte dubbel van pijn, maar op datzelfde moment werd hij al naar de helikopter gesleurd. Het geluid van de rotorbladen werd nog harder. Het was een enorm, oorverdovend gejengel, en de harde luchtstroom dreigde hem om te gooien. De paniek steeg weer in hem op en hij verzette zich. ‘Alsjeblieft!’ riep hij. ‘Er is een vergissing

gemaakt!’ En alsof hij zichzelf niet meer in bedwang had, maakte hij aanstalten om weg te rennen van de gewapende figuren die hem naar de helikopter begeleidden.

Hij kwam niet ver. Een van de mannen greep hem hard bij zijn keel vast; een ander trok de kap weer over zijn hoofd. ‘Nee!’ schreeuwde Abdul-Qahhar. ‘Dat niet! Alsjeblieft, ik ga met jullie mee!’ Maar terwijl hij dat zei, werd de kap weer om zijn hals gebonden en voelde hij dat hij dichter naar de helikopter toe werd gesleept.

Hij stond nu op een platform en het lawaai van de rotoren vulde zijn hele hoofd. Het was te veel: zijn vliegangst pulseerde door al zijn aderen, en met een harde, doodsbange bulderkreet deed hij een laatste wanhopige poging om zich los te trekken.

Het was vergeefs. Hij voelde meteen een misselijkmakende klap van hard metaal op zijn hoofd. Na een moment van duizeligheid, van miselijkheid, viel hij hard op de grond en zakte weg in weldadige bewusteloosheid, althans voor korte tijd.

Toen hij wakker werd, was de kap van zijn hoofd verwijderd. Zijn hoofd bonkte en hij voelde zich beroerd. Hij kon niet weten hoe lang hij buiten westen was geweest, maar hij voelde wel dat ze in de lucht waren en was meteen verstijfd van angst. Hij wilde praten, maar de woorden wilden niet uit zijn kurkdroke mond komen. Toen hij opkeek, zag hij dat de vijf mannen nog bij hem waren, al hadden ze hun bivakmutsen nu afgezet. In het halfduister en in zijn angst kon hij de gezichten niet van elkaar onderscheiden.

Na een tijdje merkte hij aan het ploppen in zijn oren en een lichte schommeling in zijn maag dat ze aan het dalen waren. ‘Wat gebeurt er?’ vroeg hij schor.

Maar niemand gaf antwoord. Ze hielden alleen hun wapens op hem gericht.

Even later landden ze. ‘Welkom in Polen,’ zei een barse stem.

‘Polen?’ bracht hij moeizaam uit. ‘Wat bedoel je? Echt waar, dit is een vergissing.’

Niemand gaf antwoord. In plaats daarvan werd Abdul-Qahhar overeind getrokken en ruw de helikopter uit geleid. Buiten lag sneeuw. De koude lucht sloeg als een elektrische schok tegen zijn longen en de

rotorbladen van de helikopter klopten de poedersneeuw op tot een storm die hard in zijn gezicht sloeg en hem verblindde. Degenen die hem hadden ontvoerd, wisten blijkbaar waar ze heen gingen. Ze trokken hem bij de helikopter vandaan naar een grote hoop aarde. Die was met een dikke laag sneeuw bedekt en had een betonnen opening in de zijkant. Een deur stond open. Er kwam geel licht uit de opening. Abdul-Qahhar werd erdoorheen geduwd. Ze gingen een trap af en liepen door een lange, schemerig verlichte ondergrondse gang.

De kamer waar hij heen werd gebracht, was ijskoud. Er stond alleen een harde metalen stoel, die stevig aan de vloer was verankerd. In een van de grijze betonnen muren zat een groot getint raam. Abdul-Qahhars handboeien werden weggehaald en hij werd in de stoel gedrukt. Hij kreeg nieuwe, steviger handboeien om en zijn benen werden ook aan zijn stoel vastgemaakt. Zonder een woord te zeggen verlieten de mannen de kamer. Hij hoorde dat ze de deur op slot deden.

‘Laat me gaan!’ schreeuwde hij. ‘Alsjeblieft! Laat me gaan! Ik ben maar een student. Jullie hebben de verkeerde.’ Terwijl zijn stem tegen de betonnen muren galmde, liep er een traan over zijn gezicht. Niemand reageerde op zijn woorden.

Het was ijskoud, en al gauw klapperden zijn tanden en trilden zijn armen en benen.

‘Help me!’ riep hij. En toen, zwakker, met een stem die niemand zou hebben gehoord, zelfs niet als ze luisterden: ‘Help me. Ik heb het zo koud. Alsjeblieft, help me.’

De tijd verstreek. Minuten, uren, hij wist het niet. Abdul-Qahhar had nooit geweten dat hij het zo koud zou kunnen hebben. Hij kon alleen maar proberen de kou te bedwingen, zichzelf ervan te overtuigen dat het goed zou komen. ‘Je hebt niets verkeerd gedaan,’ zei hij steeds weer tegen zichzelf. ‘Als jij gelooft dat je niets verkeerd hebt gedaan, zullen zij het ook geloven.’ *Dit is een vergissing.*

Ik heb niets verkeerd gedaan.

Dit is een vergissing.

Hij voelde dat hij in slaap viel, alsof zijn lichaam zich afsloot.

Ik heb niets verkeerd gedaan.

Dit is een vergissing.

De deur vloog open en er kwamen twee mannen binnen. Abdul-

Qahhar was blij dat ze geen wapens hadden, maar zijn opluchting was van korte duur, want een van hen liep naar hem toe, trok zijn hoofd aan zijn kin omhoog en sloeg hem hard in zijn gezicht.

‘Jij hebt informatie die wij nodig hebben,’ zei de man. Hij had een dikke bos blond haar en sprak met een Brits accent. ‘Je gaat ons alles vertellen.’

‘Ik weet niet wat je bedoelt,’ zei Abdul-Qahhar smekend. ‘Echt niet.’

De Engelsman keek hem spottend aan en ging een stap opzij om de tweede man dichterbij te laten komen. Die had een glanzend, kaalgeschoren hoofd en een smalle arendsneus. Hij sprak met een Amerikaans accent. ‘Je beseft zeker wel,’ zei hij bijna fluisterend, ‘dat je niet op Amerikaanse of Britse bodem bent. De wetten die de veiligheid van onder-vraagde gevangenen waarborgen, zijn hier niet van toepassing.’

‘Alsjeblieft...’ hijgde Abdul-Qahhar.

De Amerikaan ging een stap terug en draaide zich om, zodat hij nu met zijn rug naar de gevangene toe stond. ‘Ik ga je één ding vertellen voordat we beginnen,’ zei hij, nu een beetje luider. ‘Het is geen dreigement, maar de constatering van een feit.’ Hij draaide zich weer naar Abdul-Qahhar om. Hij keek ernstig en had zijn wenkbrauwen opgetrokken. ‘Als je me niet vertelt wat ik wil weten, zul je denken dat Guantánamo een vakantieoord is.’

Abdul-Qahhar keek hem angstig aan. ‘Guantánamo?’ fluisterde hij. ‘Ik ben geen terrorist.’

Zijn ondervragers knipperden niet eens met hun ogen. ‘We komen terug als je eraan toe bent om te praten,’ zei de Amerikaan, en de twee mannen liepen energiek de kamer uit.

‘Ik ben geen terrorist!’ riep Abdul-Qahhar hen na. ‘Dat denken jullie alleen maar vanwege mijn huidskleur. *Ik ben geen terrorist!*’

Opnieuw galmde zijn stem alleen maar tegen de betonnen muren van de lege kamer. Abdul-Qahhar zag zijn adem opstijgen in de ijskoude lucht en liet zijn hoofd op zijn borst zakken. Hij beefde nog erger dan tevoren.

Hij raakte bevangen door de kou, maar kwam weer bij zijn positieven doordat er een emmer water over hem heen werd gegooid. Zijn lichaamstemperatuur was zo laag dat hij niet kon nagaan hoe warm

dat water in werkelijkheid was, maar het voelde aan alsof het kookte. Hij gaf een schreeuw. Toen had hij het weer koud.

De twee mannen waren terug. Ze stonden tegenover hem.

‘Alsjeblieft,’ huiverde hij. ‘Doe me niets. Alsjeblieft.’

‘Je hebt informatie die wij nodig hebben,’ hield de Amerikaan vol.

‘Ik weet niet waar je het over hebt. Ik verzeker je dat ik het niet weet. Als ik het wist, zou ik het vertellen.’

‘Zegt de naam Faisal Ahmed je iets?’

Abdul-Qahhar knipperde met zijn ogen. Meer dan ooit moest hij nu overtuigend overkomen.

‘Ik heb die naam in mijn hele leven niet gehoord. Ik zweer het je.’ Zijn natte kleren plakten aan zijn huid vast.

De twee mannen keken elkaar even aan, blijkbaar met een blik van verstandhouding. Toen keek de Amerikaan naar het getinte donkere raam en knikte. ‘Breng ze binnen,’ riep hij.

Even later ging de deur weer open. Er kwamen nog twee mannen binnen, beide met een blauwe jas aan. Een van hen duwde een stalen wagentje voor zich uit; de ander had een glanzende metalen infuusstandaard. Ze bleven bij Abdul-Qahhars stoel staan, trokken chirurgische handschoenen aan en deden maskers van textiel voor hun gezicht.

Een van de gemaskerde mannen zei: ‘Weet je zeker dat je hem niet naar de *waterboarding*-kamer wilt brengen?’

‘Dat hoeft niet,’ antwoordde de Amerikaan. ‘We krijgen hem gemakkelijk aan de praat.’

Abdul-Qahhar beefde nog erger toen hij een van hen een plastic zak vol kleurloze vloeistof naar de infuusstandaard zag overbrengen. Maar het was de tweede man die tegen hem sprak.

‘Ik ga een naald in je steken voor het infuus,’ zei hij. Zijn stem werd enigszins gedempt door het masker. ‘Het doet minder pijn als je je niet verzet.’

Abdul-Qahhar voelde dat zijn ogen uitpuilden toen de ziekenbroeder met een kleine naald naar hem toe kwam. Hij sloeg met zijn geboeide armen tegen de stoel, maar daar trok de broeder zich niets van aan. De man legde zijn gehandschoende hand op de arm van de gevangene en stak langzaam de naald in een van de dikkere aderen halverwege zijn bovenarm. Abdul-Qahhar hield zijn adem in. De ziekenbroeder beves-

tigde een lange plastic slang aan de zak met vloeistof die aan de infuusstandaard hing, draaide zich toen om en maakte een schroefdoopje los aan het eind van de naald die slap in Abdul-Qahhar's arm hing. Er spoot even een straaltje bloed op de betonnen vloer, maar de broeder maakte de infuus slang snel vast. Hij keek de ondervragers aan. 'Het is klaar,' zei hij.

De Amerikaan knikte en keek Abdul-Qahhar aan. 'sp-17,' zei hij raadselachtig. 'Ontwikkeld door de KGB. Het werkzaamste waarheids-serum dat we tot onze beschikking hebben. Als je weigert te praten, hebben we natuurlijk nog andere middelen om de gewenste informatie uit je te krijgen.'

Hij zweeg even om dat goed tot Abdul-Qahhar te laten doordringen, boog zich toen voorover en bracht zijn gezicht tot op enkele centimeters afstand van dat van zijn gevangene. 'Jij mag bepalen welke methode we gebruiken, maar één ding kan ik je vertellen: als we klaar met je zijn, ga je zingen als een kanarie.'

Abdul-Qahhar deed zijn ogen dicht.

Het is een vergissing.

Ik heb niets verkeerd gedaan.

Dat móét ik geloven.

'Alsjeblieft,' fluisterde hij. 'Ik heb niets te verbergen. Als jullie me alleen maar vertelden waar het over gaat, kan ik jullie misschien helpen...'

Maar de Amerikaan was al een paar stappen teruggedaan en knikte de ziekenbroeder toe, die een klepje in de infuus slang openzette. Abdul-Qahhar voelde dat er iets kouds in zijn arm stroomde.

Het werd stil in de kamer. Abdul-Qahhar merkte dat zijn tanden weer klapperden en klemde ze op elkaar. Na ongeveer een minuut ontspande hij. Plotseling had hij het gevoel dat het niet zo koud was in de kamer. Het was warm, of misschien kwam dat alleen door hem. Het licht leek niet meer zo fel; het was zachter, warmer. Hij keek naar de naald in zijn arm en glimlachte toen hij begreep wat er aan de hand was. Het kwam door het middel. Het middel maakte dat hij zich beter voelde. Misschien, dacht hij, hadden westerlingen hetzelfde gevoel als ze alcohol dronken.

'Ik ga het je nog een keer vragen,' zei de ondervrager. 'Zegt de naam Faisal Ahmed je iets?'

‘Die naam zegt me niets,’ antwoordde hij versuft.

De Amerikaan keek de ziekenbroeder aan. ‘Verhoog de dosis,’ beval hij. De broeder zette het klepje weer open, en ze wachtten opnieuw af. De warmte nam toe, de sufheid ook.

Hij hoorde de stem van de Amerikaan. ‘Je hebt informatie over een terroristische aanval.’

Abdul-Qahhar schudde zijn hoofd.

Een korte stilte. Het leek wel of er lichtjes door de kamer dansten.

‘Je hebt informatie over een terroristische aanval,’ herhaalde de Amerikaan onverbiddelijk.

Opnieuw schudde hij zijn hoofd. Voor het eerst in uren voelde hij zich op zijn gemak.

Er ging een minuut voorbij.

‘Je hebt informatie over een terroristische aanval. Je kunt me er nu over vertellen, of later. Maar hoe het ook gaat, je zult me erover vertellen.’

En plotseling glimlachte Abdul-Qahhar. Hij zag geen reden meer om die glimlach te verbergen, geen reden om voor zichzelf of iemand anders te doen alsof hij niet wist waar ze het over hadden. Ze zouden hem geen kwaad doen.

‘Ik vraag het je nog één keer. Zegt de naam Faisal Ahmed je iets?’

Natuurlijk zei die naam hem iets. Faisal Ahmed – de mannen in de moskee hadden bijna over niets anders gepraat. Faisal Ahmed, de krijger, noemden ze hem.

Langzaam knikte Abdul-Qahhar.

De twee mannen keken elkaar aan en de Amerikaan ging een stap terug. Abdul-Qahhar zag hoe het licht op zijn kale hoofd glansde. Die glans fascineerde hem en hij ontwaakte pas uit een korte versuffing toen de Engelsman sprak.

‘Goed,’ zei hij. ‘Goed zo, Abdul-Qahhar. Dit is verstandig van je. Luister nu heel goed naar me. We weten dat hij iets groots van plan is. Je hoeft me alleen maar te vertellen wanneer en waar. Zodra we die informatie hebben, mag je naar huis.’

Abdul-Qahhar voelde dat hij knikte. ‘Ik wil graag naar huis,’ zei hij slaperig.

‘Vertel het me dan,’ drong de Engelsman aan. ‘Wanneer en waar?’

Hij had een sympathiek gezicht, die man. Als hij glimlachte, kwa-

men er lijnen in zijn wangen. Misschien zouden ze hem laten slapen als hij hun eenmaal alles had verteld wat hij wist.

En dus sprak hij met een heldere stem, of tenminste zo helder als hij kon, als een ijverig kind dat indruk wil maken op een leraar.

‘Drie weken,’ zei hij. ‘Drie weken. Londen.’